

PONGSIRI KIDDEE

THE COLOR OF PROSPERITY - WARMTH

Rama IX Art Museum Foundation

พงศ์ศิริ คิวดดี

สีแห่งความรุ่งเรือง - อบอุ่น

Rama IX Art Museum Foundation

"เคล็ดลับสู่ความสำเร็จในงานศิลปะทั้งหลาย อยู่ที่ว่าศิลปินผู้นั้นจะต้องเป็นอิสระอย่างแท้จริงในการที่จะเสนอความเป็นตัวของตัวเอง ในผลงานของตน ศิลปินจะต้องไม่ตกเป็นทาสของแฟชั่นหรือความคิดของคนอื่น ผลงานของศิลปินจะต้องเกิดขึ้นจากความบริสุทธิ์ของจิตใจและสติปัญญา"

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช รัชกาลที่ 9

"ศิลปินสัมพันธ์กับท้องฟ้า กับห้วงน้ำ กับขุนเขา และพื้นที่อันราบกว้าง และเข้าใจความหมายของเสียงกระซิบแห่งสายลมได้ ศิลปินมีดวงไฟอันช่วงโชติ
สว่างและมีความอ่อนโยนลึกซึ้งของแม่อยู่ภายในความคิดฝันของเขา"

ศิลปิน

ศิลปิน พีระศรี

"เจ็ดจำ เบิกบาน อ่อนหวาน เข้มข้นในงานของพงศ์ศิริ คิดดี"

พิษณุ สุภ.

ผมรู้จัก พงศ์ศิริ คิดดี เมื่อคราวที่เขาเข้ามาศึกษาภาพพิมพ์ในระดับปริญญาโทของภาควิชาภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่ผมสอนอยู่ ก่อนหน้านั้น พงศ์ศิริ ศึกษาในระดับปริญญาตรีอยู่ที่คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทั้ง ๆ ที่เขาจบมัธยมปลายมาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช

ประวัติที่มาที่เป็นของเขาน่าสนใจสำหรับคนทำงานศิลปะหรือคนเรียนศิลปะ

คือมีถิ่นกำเนิดจากทางภาคใต้ แต่ไปเรียนศิลปะที่มหาวิทยาลัยทางภาคเหนือสุดและกลับลงมาศึกษาศิลปะในระดับสูงที่กรุงเทพฯ

ผมสนใจการผสมผสานระหว่างชีวิตกับศิลปวัฒนธรรมที่อยู่ในตัวของพงศ์ศิริ

ในทางวิทยาศาสตร์เราจะมีข้อแม้ที่พูดถึงความไม่เข้ากัน หรือการมีปฏิกริยาเมื่อมีการผสมธาตุที่ไม่เหมือนกัน ในทางด้านอาหารโภชนาการอาจนึกไปถึงรสชาติที่ไม่อาจจะเข้ากันได้เลย

แต่ในทางศิลปะนั้น กลับเป็นสิ่งที่คนทำงานศิลปะต้องการ มีการผสมผสานทางศิลปะกันมาแล้ว ระหว่างการข้ามชาติ ข้ามเชื้อชาติ ข้ามชนเผ่า ศิลปะที่ผสมแล้วไม่เคยเสียหาย ไม่เคยบูดเน่า หรือทำให้ผู้เสพย์ต้องเสีย หรือเสียสายตา เสียอารมณ์ และเสียความรู้สึกเลย

แม้แต่ในส่วนผสมที่คิดว่าตรงกันข้ามที่สุด ขัดแย้งที่สุด และเข้ากันไม่ได้ที่สุด เช่น ศิลปะบนโลกตะวันตกกับโลกตะวันออกที่พยายามจะกลืนเข้าหากัน ก่อนที่กระแสโลกาภิวัตน์จะมาถึงเสียอีก

พวกอาระยันนำศิลปะของกรีก - โรมันเข้ามาสู่อินเดีย โดยผสมผสานกับความเชื่อดั้งเดิมของคนพื้นถิ่นกลายเป็นศิลปะอินเดียที่ยิ่งใหญ่

ศิลปะของจีนที่มีรอยต่อของอาณาจักรซึ่งติดต่อกับอินเดีย ทำให้เกิดศิลปะประชาติแปลก ๆ ของศิลปะเนปาล ธิเบต และภูฐาน เมื่อได้เห็นเรานึกไม่ออกกว่านี้เป็นศิลปะอินเดีย หรือศิลปะจีน มันมีลักษณะการผสมผสานกันอย่างชาญฉลาดของช่างศิลปินอย่างไม่น่าเชื่อ และที่สุดกลับเกิดความงามที่แปลกใหม่ให้เป็นมรดกของโลกได้

ศิลปะของจีนข้ามไปอยู่ที่เกาะญี่ปุ่น ผสมผสานกับปรัชญาอันสันโดษ และเรียบง่ายของวิถีเดิมของชาวเกาะญี่ปุ่น ทำให้เกิดเป็นศิลปะญี่ปุ่นที่งดงาม สงบสันโดษ และเรียบง่าย กลายเป็นรูปแบบศิลปะที่ล้ำค่าของโลก

แน่นอนว่าเมื่อศิลปะของอินเดียล่องลงสู่ทางทะเล ก็ไปผสมผสานกับความรู้สึกที่ลึกลับ ต้องต่อสู้กับ ภัยธรรมชาติแบบชาวเกาะ กลายเป็นศิลปะอินโด ชวา บาหลี ที่มีความหมายแก่ชีวิตที่นับถือภูตผีของที่ นั้น

แม้แต่ศิลปะของชุมชนชาวสยามที่อยู่ตรงที่ราบลุ่มน้ำเจ้าพระยาก็ตาม เราอยู่ระหว่างสองวัฒนธรรม ใหญ่ อินเดียกับจีน ในเมื่อเราเป็นชุมชนเล็ก ๆ ที่เกิดหลังชาติที่ยิ่งใหญ่ทั้งสองชาติ เราก็จำเป็นต้องรับ เอาทั้งสองวัฒนธรรมกลายเป็นสายพันธุ์ใหม่ที่มีลักษณะคาบกัน จึงได้ถูกเรียกว่าอินโดจีน

แม้ในประเทศของเราที่เป็นประเทศเล็ก ๆ แต่ก็มี ความต่างกัน ในเชิงศิลปวัฒนธรรมอยู่ในทุก ๆ ภูมิภาค ภาคเหนือก็อยู่กับวัฒนธรรมล้านนา ค่อนข้าง ทางพม่า ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็น วัฒนธรรมล้านช้างค่อนข้างค่อนข้างไปทางลาวและเขมร ส่วนทางใต้ลงไปสู่รากวัฒนธรรมที่มาจากชาวเกาะ หรือ ชาว บาหลี

ทั้งหมดนี้เป็นความต่างกันทั้งในทางศิลปะและวิถีชีวิต ภาษาสำเนียง อาหารการกิน และการแต่งตัว ความแตกต่างกันในเชิงศิลปะนี้ ต้องเข้าใจว่าไม่ใช่ความแตกแยกหรือความไม่เข้ากัน เรายังชื่นใจที่ ได้ไปพบเห็นชนเผ่าเซอรปาที่อาศัยอยู่อย่างสันโดษบริเวณเชิงเขาหิมาลัย เราได้เจอที่ได้พบชาวไทยใหญ่ที่ อาศัยอยู่ในพม่า วัฒนธรรมพุทธที่หลวงพระบาง ยังคงประทับใจอย่างไม่รู้ลืมจนอยากจะไปนอนหลับ นอน ล้าง ย่อนยุบไปอีก 40 - 50 ปี เพื่อให้เป็นหลวงพระบางปัจจุบัน

ความแตกต่างกันในทางศิลปะ ไม่ใช่ความแตกแยกในทางการเมือง ที่ถูกปลุกระดมให้เข้าใจว่าคน ภาวได้จะขึ้นไปปราศรัยหาเสียงที่เชียงใหม่ไม่ได้ และนายกฯคนเหนือจะลงไปพูดคุยกับคนสงขลาไม่ได้

ศิลปะไม่เคยทำให้เกิดความแตกแยกเพราะผลของศิลปะคือ ผลงานสร้างสรรค์แก่นมนุษยชาติ ยังมี ส่วนผสมของความแตกต่างกันมากเท่าไร ก็ยังเป็นผลดีกับศิลปกรรมมากขึ้นเท่านั้น

ผมถึงได้บอกว่าผมสนใจกับการศึกษาศิลปะของพงศศิริ ที่เขาเป็นคนได้ แล้วไปเติบโตเรียนศิลปะที่ เชียงใหม่ และมาเป็นผู้ใหญ่ที่กรุงเทพฯ

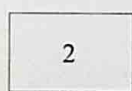
แม้แต่การศึกษาศิลปะที่มาจากสถาบันต่าง ๆ ผมเองยังเห็นเป็นประเด็นที่น่าสนใจว่า แต่ละสถาบัน การศึกษาศิลปะที่ปัจจุบันนี้มีอยู่ในทุก ๆ ภูมิภาค และมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน แต่การยังจมอยู่กับ สถาบันเดิม ภูมิภาคเดิม โดยไม่รับรู้จากโลกภายนอก ก็อาจมีส่วนทำให้ไม่เกิดความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง และได้รับประสบการณ์เพิ่มเติม ผมเองกลับพอใจที่มีการถ่ายทอดทางการศึกษาขึ้น แม้ว่าจะไม่ถึง กับมีการโอนย้ายระหว่างสถาบันได้ แต่การจบปริญญาตรีในที่หนึ่ง แล้วดิ้นรนไปศึกษาต่อในระดับ

ปริญญาโทอีกที่หนึ่ง ผมถือว่าเป็นนิมิตดี ที่มีการผสมพันธุ์กันเป็นสหพันธุ์ขึ้น ซึ่งจะทำให้การศึกษา ของเราไม่ติดตัน และมีทางออกมากขึ้น

เห็นได้จากพงศศิรินี้เองที่ก่อนหน้านี้เขาเรียนจบมาจากคณะจิตรศิลป์เชียงใหม่ การได้เข้ามาศึกษา ในระดับปริญญาโทที่ศิลปากร ทำให้เขามีความตื่นตัวเพื่อรับประสบการณ์ใหม่และในที่สุดเขาก็ได้พบ กับทางเดินใหม่ที่ก้าวออกไปจากเดิม

ผลงานแต่แรกของพงศศิริยังเป็นงานที่ดูธรรมดาๆขาดพลังของการสร้างสรรค์แต่พงศศิริมีธรรมชาติ ที่น่าทึ่งสำหรับคนทำงานศิลปะคือความขยันหมั่นเพียรและความมุ่งมั่น หลาย ๆ ครั้งที่เขาล้มเหลว จากการนำเสนอผลงานในชั้นเรียน แต่เขาไม่ย่อท้อกลับแก้ไข ทำงานมาเสนอใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า จน ในที่สุดเขาพบทางเดินใหม่

การค้นพบในเรื่องของสีสันทันในบรรยากาศอย่างองที่พงศศิริทำงานอยู่นี้ แม้ว่าจะไม่ใช่เรื่องใหม่สุด ๆ ของแวดวงการสร้างสรรค์ศิลปะ เนื่องจากมีผู้ที่ทำงานในแนวทางนี้กันอยู่มากแล้ว ตัวอย่างที่เห็นได้จาก ประมาจารย์ในรุ่นบุกเบิกของศิลปะระดับโลก ก็คือ ศิลปะของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ จิตรกรฝรั่งเศสเมื่อ ร้อยกว่าปีก่อนที่พลิกโลกของจิตรกรรม เปลี่ยนโลกของสีจากการใช้สีที่ทึบตัน ขาดบรรยากาศเปลี่ยน เป็นสีสันทันของวิทยาศาสตร์ นับแต่นั้นมาโลกของศิลปะก็เปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง พอล โกแกง ให้คำทำนายว่าศิลปะในยุคต่อไปนี้สีจะมีบทบาทที่สำคัญยิ่งและก็เป็นจริง อาจกล่าวได้ว่าศิลปะในยุค หลังจากอิมเพรสชันนิสต์ย่อมมีอิทธิพลจากการค้นพบของพวกเขาทั้งสิ้น

1. โจนส์ "Rue Saint - Denis, June 30, 1878"

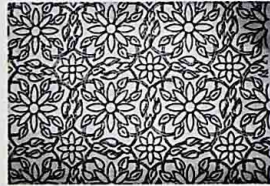
2. วัดมหาธาตุ งานภาพพิมพ์ไม้แกะ ชดุงเขาใหญ่จิ, ใสๆ

พงศศิริเองแม้จะมีพื้นฐานความคิดและการแสดงออกอยู่ในกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ แต่ผลงานของเขา ไม่ได้หยุดอยู่ที่การจะทำให้เป็นอิมเพรสชันนิสต์เท่านั้น เขาได้บวกประสบการณ์แนวคิดความเชื่อและ การแสดงออกที่เป็นของเขาเองลงไป จนเกิดรูปแบบงานจิตรกรรมที่เป็นตัวของเขาเองขึ้น

เริ่มจากการที่เขาได้กำหนดเรื่องราวที่อยู่ในบรรยากาศไทย ๆ ความรุ่งเรืองของสถาปัตยกรรมไทยที่อยู่ในพระบรมมหาราชวัง และวัดวาอาราม สิ่งเหล่านี้เปล่งประกายความสดใสด้วยสีสันอันรุนแรง เข้มข้นด้วยความรู้สึกอันแรงจากสีของหลังคา โบสถ์วิหาร สีส้มจัด สีแดงเข้ม และสีน้ำเงิน รวมทั้งความแวววับจากเทคนิคการประดับประดาด้วยการปิดทอง และการประดับกระจกสีทำให้ภาพที่เขาเห็นส่งประกายความรู้สึกที่เบิกบานแจ่มใสและรุ่งเรือง

แนวคิดในทางไทยได้เข้าไปผสมผสานด้วยการที่เขาสร้างภาพเป็นแบบสองมิติ ไม่ทำความลึกของภาพให้เป็นจริง แนวการสร้างภาพแบบสองมิตินี้มาจากแนวทางที่จิตรกรไทยโบราณ ใช้เขียนภาพบนฝาผนังโบสถ์ เขาเพียงแต่หยิบสีที่เขาประทับใจจากโบสถ์วิหารมาวางไว้เคียงกัน

สิ่งที่ทำให้ผลงานสีสันแห่งความรุ่งเรืองและอบอุ่นของเขาประสบผลสำเร็จและมีชีวิตชีวาขึ้นคือการที่ได้ใช้แนวทางแบบไทยอีกแนวทางหนึ่งผสมผสานเข้าไป คือการใช้หน่วยรูปทรงย่อยๆ เช่นเดียวกับเมื่อเราเข้าไปสังเกตการณ์ใกล้ ๆ ในงานสถาปัตยกรรมไทย หรืองานจิตรกรรมไทยประเภทลายรดน้ำ จะเห็นว่างานเหล่านี้เต็มไปด้วยรายละเอียด เช่น ลวดลายไทย ลายกนก ลายกระจัง ลายแก้วชิงดวง ลายดอกลอย ทำให้คิดได้ว่าบางทีงานใหญ่ ๆ ที่ช่างไทยโบราณสร้างขึ้นอาจมีต้นคิดมาจากส่วนละเอียดเล็กๆ ก็เป็นไปได้ ทำให้งานทั้งหมดของไทยโบราณดูกลมกลืนกันไปหมด พงศศิริจึงได้ใช้ลายดอกไม้เล็ก ๆ และลายพื้นฐานที่เป็นรูปสี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม วงกลม ประกอบและก่อตัวขึ้นจนเป็นสีสันและรูปทรงที่ต้องการ

1. รูปทรงและบรรยากาศภายในวัดพระแก้ว
2. ลวดลายดอกมะลิเลื้อยที่มีในงานศิลปะไทย

บางทีเทคนิคการแสดงออกด้วยการพิมพ์ด้วยเทคนิค Silkscreen ด้วยการพิมพ์ลวดลายอันซับซ้อนนี้เอง ที่เป็นข้อดีของการทำงานของพงศศิริ ที่ไม่อาจบอกได้ว่าเขาทำงานแบบศิลปะอิมเพรสชันนิสม์เสียทั้งหมด การพิมพ์ลายเส้นรูปลายดอกไม้และลายเรขาคณิตทับซ้อนลงไป นับพินับหมื่นครั้งต่อรูป ทำให้แผ่นสีของเขามีชีวิตชีวาและกระโดดโลดเต้นได้ ส่วนเล็ก ๆ เหล่านี้เองเป็นปรัชญาที่ชี้ให้เห็นว่าส่วนที่เล็กที่สุดก็สามารถประกอบให้เป็นส่วนใหญ่ได้

และงานศิลปะของเขาไม่ใช่งานจิตรกรรม หากแต่เป็นงานภาพพิมพ์แนวทางใหม่ ที่เขาค้นพบด้วยตนเอง

สีสันแห่งความรุ่งเรืองและอบอุ่นที่พงศศิริได้สร้างสรรค์ในงานศิลปกรรมนี้ บอกให้เราได้ว่าเขามีทัศนคติอย่างไรกับโลกของเขา ด้วยความบริสุทธิ์ของสีอันร้อนแรง ทำให้เราได้เห็นรอยยิ้มของเขาที่ปรากฏอยู่ในผลงานไม่มีความรุนแรงอย่างหยาบคายแต่เป็นประกายของความรุนแรงที่บรรเจิดเขาพูดถึงสิ่งที่สูงค่าอย่างสายตาของคนที่ปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยดูผลงานของเขาแล้วทำให้ใจเราพองโตเบิกบาน และมีศรัทธา

สีอันจัดจ้านอย่าง สีส้ม สีแดง สีน้ำเงิน และสีทอง ถูกผสมผสานด้วยความละเอียดประณีต ด้วยลวดลายเล็ก ๆ ที่ประดับไปทั่วทั้งภาพ เป็นความอ่อนโยนอ่อนหวานที่เราพบได้ในงานศิลปะไทยทั่วไป

สีอันจัดจ้านเหล่านี้เป็นสีเฉพาะตัวของพงศศิริ เราไม่อาจบอกได้ว่าเขาได้รับความอ่อนหวานจากประสบการณ์ทางภาคเหนือที่เขาไปอยู่ หรือความมีมาตรฐานจากศิลปะภาคกลางอย่างกรุงเทพ ฯ หรือความเป็นคนมีสีสันร้อนแรงจากภายในที่อยู่ในวิญญานของคนได้เพราะศิลปะไม่ใช่งานทางวิทยาศาสตร์ที่จะจำแนกส่วนผสมได้อย่างนักเคมี

แต่สิ่งที่รวมกันอยู่ในศิลปะของพงศศิริ น่าจะกล่าวได้ว่าเขาได้เดินทางมาถึงจุด ๆ หนึ่งที่ได้รับผลสำเร็จอย่างดีเยี่ยม ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเฉพาะถึงรางวัลจากการประกวดที่ในช่วง ปี พ.ศ. 2548 - 2549 นี้ นับเป็นยุคทองของเขา หากแต่หมายถึงความสำเร็จในเนื้องานจริง ๆ ที่เขาได้ค้นพบแนวทางเฉพาะตัวของเขาได้อย่างงดงาม

1." ทัศนียภาพเมือง " พงศศิริ จิตติ
2." สยาม ปิติ สงบ สุข หมายเลข 7 " พงศศิริ จิตติ

เชื่อว่า คงไม่มีใครที่ได้พบเห็นผลงานของเขาแล้วจะไม่รู้สึกชื่นชม หรือเบิกบานไปกับสาระที่เขาเสนอออกมา โดยเฉพาะกับสีสันอันบรรเจิดและเทคนิควิธีการที่ทำให้ทุกคนต้องเข้าไปพินิจพิเคราะห์ดูอย่างใกล้ชิดที่สุด

Beauty, Delight, Delicacy and Intensity in the Works of Pongsiri

- Pisanu Supa...

I first met Pongsiri Kitdee when he entered the Master's program in Graphic Arts at Silpakorn University where I teach. Pongsiri had received his Bachelor's degree from the Faculty of Fine Arts at Chiang Mai University in northern Thailand after graduating from high school in the southern province of Nakorn Sri Thammaraj.

His personal history is an interesting one for someone working in or studying art. Born in the south, Pongsiri first studied art in the north before continuing his studies in Bangkok. It is the blending of his personal life with the art and culture of the different regions of the country where he lived that I find particularly interesting.

In chemistry scientists know that certain elements shouldn't be combined because of the reaction they produce. And in the kitchen, experienced cooks quickly learn that certain flavors just don't go together.

But in art things are very different. Artistic traditions from various countries, cultures, and ethnic groups have mixed together countless times over centuries without incident, without hazard, and without giving audiences tummy ache, eye strain, or emotional trauma.

This is the case even when the most radically opposed traditions come together, when for example, western art first came in contact with the world of eastern art, long before the present age of globalization.

When the Aryans introduced elements of Greek and Roman culture into India, combining them with the traditional beliefs of the indigenous peoples, they brought about a new golden age of Indian art.

In the Himalayas, where Chinese art and architecture brushed up against the arts of India, the contact led to the birth of Nepalese, Tibetan and Bhutanese art - art which no one would confuse with either Indian or Chinese art - art of a special genius, beauty and originality that today belongs to all mankind.

When Chinese art was introduced into the islands of Japan, it blended with the esthetic simplicity native to the Japanese, creating a serene and graceful art that is treasured all around the world.

And of course, when the arts of India made the dangerous sea crossing to the Indonesian islands of Java and Bali, they soon acquired the function of appeasing the indigenous gods of the local people.

Closer to home, in the Chao Praya River basin, the Siamese, situated between the people of India and China, were likewise influenced by these two great ancient cultures. This explains, of course, why Siam and the other lands of Southeast Asia came to be known as Indochina.

And even though Siam is a relatively small country, the arts and culture of each region of the country are remarkably different. In the north, Lanna culture shares similarities with the culture of Burma, while the Lanxang culture of northeastern Thailand extended into Laos and Cambodia, and the culture of southern Thailand traces its roots to the islands of Java and Bali.

The cultural differences that distinguish these regions include not only art but also language, food and dress.

Of course, it is important to make clear that these artistic differences need not be a cause for conflict or misunderstanding. We are glad to discover the Sherpa people living in remote parts of the Himalayan foothills. It pleases us to know there are Tai Yai people in Burma, and the Buddhist culture of Luang Prabang is such a source of enjoyment that we wish the people of Lampoon and Lampang could go back in time some 40 or 50 years in order to be more like the people of Luang Prabang today.

These artistic differences are not political differences. They have nothing to do with the current perception that a politician from the South doesn't stand a chance of winning Chiang Mai in a national election, or that a Prime Minister from the North has nothing to say to the people of Songkhla.

Art is not a cause of dissension or strife. On the contrary, art produces and is the product of human creativity and the more that art is a synthesis of different cultures and traditions, the richer that art becomes.

As I said earlier, I find it interesting that Pongsiri was born in the South, then went to study art in the North, and is now living in Bangkok.

Even the fact that he studied at different universities interests me because each institution has its own particular character and its own particular strengths and weaknesses. People who stay in just one part of the country and study at only one school risk getting stuck in a creative rut. They risk shutting themselves off from new experiences and new ideas. I think it's good too that there's more interaction between schools today. And even though students are still not able to transfer credits from one university to another, I think it's a good idea for students to do their Bachelor's degree at one university and then apply to another university for their Master's degree. I like the kind of cross-breeding that this engenders. It prevents Thai education from becoming too narrow and stifling, and gives students more learning opportunities.

Take Pongsiri as an example. Having done his undergraduate work at Chiang Mai University's Faculty of Fine Arts, Pongsiri entered the Master's degree program at Silpakorn University. As a graduate student, he was eager to gain new experience and new insights, and as a result, he ended up finding productive new avenues to explore in his work.

Pongsiri's earliest work can really only be called ordinary. It lacked any real creative force. But fortunately, he had some of the most admirable characteristics that an artist can have. He was hardworking, persistent, and determined. It didn't matter how many times his student work was judged a failure, he never got discouraged. He just went back and made corrections until eventually he found his way forward.

Admittedly, the atmosphere and use of color that you find in Pongsiri's pictures are not exactly cutting edge. A lot of other painters have already explored the same territory, most notably the French impressionists of the second half of the 19th century. These painters turned the world of art on its head, rejecting the use of thick swaths of paint in favor of a more scientific approach to light and color. Their attention to atmosphere changed the art of painting forever. As a result of the Impressionist revolution, Paul

Although Pongsiri's basic ideas and techniques are similar to those of the Impressionists, it isn't fair to call his work derivative. His work also reflects his own experiences, ideas and beliefs, and for this reason, his pictures are uniquely personal.

The first thing that sets him apart from the French impressionists is his focus on Thai subject matter. Pongsiri's works contain images of exquisite Thai temple and palace architecture. They are alive with the brilliant colors of temple roofs - flaming orange, bright red, and deep dark blue. The addition of gold leaf and bits of colored glass intensifies the warmth and radiance of his works, and evokes feelings of delight in anyone who sees them.

Another distinctly Thai characteristic of Pongsiri's work is his insistence on a two-dimensional surface. There is no attempt to create the illusion of depth, and in this way, Pongsiri is like the master craftsmen who painted murals on Thai temple walls. Like them, he simply chooses the colors that please him and places them next to one another.

Another traditional Thai element is just as central to the success and vigor of his works. Many of the small forms and decorative elements that we notice when we look closely at Thai architecture or painting also appear in Pongsiri's work. The use of traditional designs like kanok, rod nam, kaew ching duang and dawk loy makes us aware of the notion that many of the great works of Thai art and architecture from the past may have grown out of these small decorative details, and that these details are what give Thai art its pleasing sense of harmony. Similarly, Pongsiri makes repeated use of floral patterns and small squares, triangles and circles to create the colors and forms he is aiming for.

Perhaps it's in these complex patterns that appear in his silkscreens that Pongsiri's manner of working can no longer be called Impressionist. By filling his pictures with hundreds and thousands of flowers and small geometric shapes, Pongsiri gives his palette real energy and force. The images seem to come alive. Pongsiri's works are an expression of the belief that the smallest elements can come together to form something big.

In addition, Pongsiri's works are not paintings, but rather prints, made using techniques he developed himself.

The bright, cheery colors that fill his works also give us a clear idea of the artist's attitude to the world he lives in. The strong, pure colors are like a gleaming smile shining out at us. There is nothing harsh or violent about these hues; they are the colors of joy and delight. Pongsiri is concerned with higher things and invites us to see the world without cynicism or suspicion. In fact, looking at Pongsiri's works makes our heart swell with joy and belief.

The brilliant oranges, reds and blues form intricate patterns that adorn the entire image. In fact, Pongsiri's works have an exquisite delicacy and attention to detail that are characteristic of traditional Thai art in general.

But these luminous colors are distinctly Pongsiri's own. No one can say that the warm, rich tones are the product of his experiences as a student in northern Thailand; nor did he learn them while studying in Bangkok; nor are they just an expression of his fiery southern Thai soul. Unlike chemistry, in which precise measurements are possible, art doesn't allow for such easy classification or categorization.

But what art does allow us to say here in Pongsiri's case is that the artist has reached a point in his career where he has achieved spectacular success. And I'm not just referring to all the awards he has won over the past couple of years. What I really mean is his success in finding a unique style and technique that have enabled him to produce such beautiful works of art.

I can't believe that anyone could look at Pongsiri's works and not feel an overwhelming sense of joy - joy due in large measure to a technique that requires us to step forward and look at his images close up.

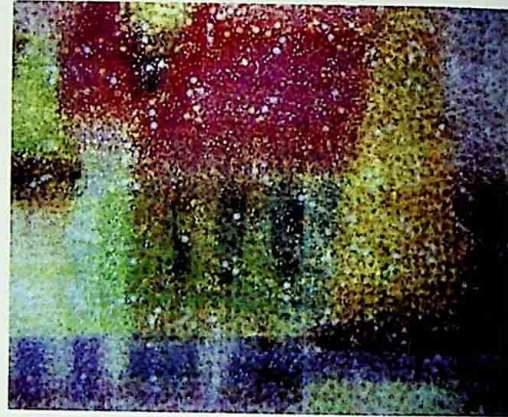
Translated from the Thai by R. Michael Crabtree

Rama IX Art Museum Foundation

The Color of Prosperity - Warmth, 18 May - 7 June 2006

Surapon Gallery, Bangkok, Thailand

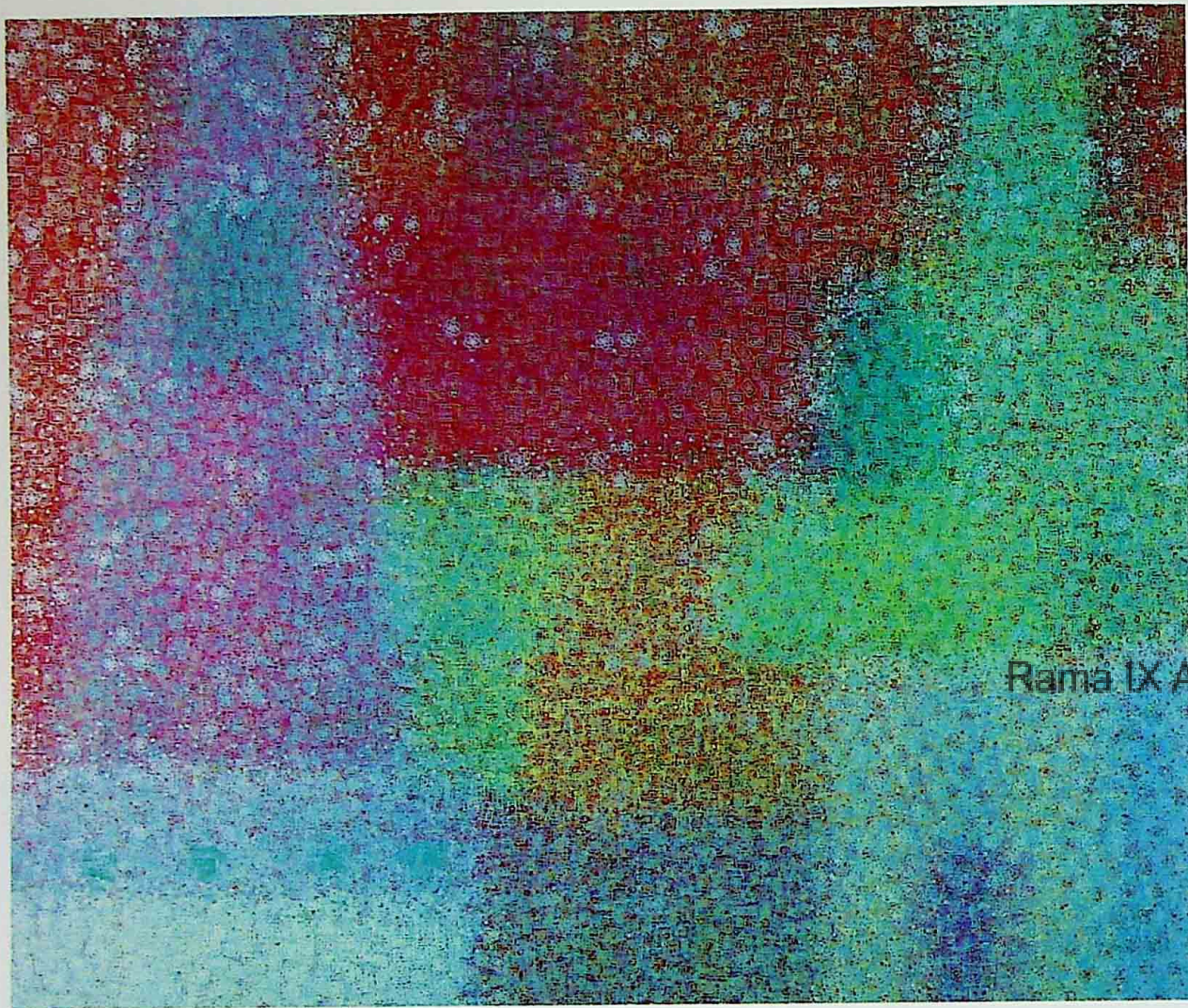

พงษ์ศิริ คิดดี
PONGSIRI KIDDEE

Rama IX Art Museum Foundation

สยาม ปิติ สงบ สุข หมายเลข 7, 2548
Siam, Joy Peace Happiness No. 7, 2005
Silkscreen on canvas, 130 x 160 cm.
No. of editions : 2

สยาม ดินแดนแห่งความปิติ สงบ สุข หมายเลข 7, 2548
Siam, Land of Joy, Peace and Happiness No. 7, 2005
Silkscreen on canvas, 130 x 160 cm.
No. of editions : 2

Rama IX Art Museum Foundation

สยามในบรรยากาศแห่งความปิติ สงบ สุข หมายเลข 8, 2548
Siam, Atmosphere of Joy, Peace and Happiness No. 8, 2005
Silkscreen on canvas, 130 x 160 cm.
No. of editions : 1